

Bil 9

~~Handwritten text, completely obscured by thick black ink scribbles.~~

gen med mycken omsorg". (Varpå anfördes några bevis.) "Däremot sakna vi människor själva alldeles ansvar inför - vår avkomma. Inte ens så mycket ansvar, att vi draga oss för att sätta barn i världen, fast vi ge dem syfilis i arv, ge dem vansinne i arv, ge dem tuberkulos i arv, eller ge dem i arv disposition för dessa sjukdomar, ge dem dryckenskapsbegär i arv, ge dem en svag stackars kropp i arv, - intet ansvar, är det inte oförlätligt, upprörande! Och är det inte på tid, att förståndiga människor börja använda sitt förnuft också beträffande kärleken, dess stora allvar, dess nöjen och följder.

Dess följder - ja, statistiken är det åter som, kallt förebrående, pekar på sina siffror, badande i förbannelser och blod.

I en berättelse till franska regeringen heter det, att av 1000 av varje kön, som voro internerade på sinnessjukhusen, hade 264 män och 266 kvinnor ärft sjukdomen. Maudsley fann, att de ärftliga fallen utgjorde omkring en tredjedel. Ja, nyare erfarenheter och iakttagelser ha visat - skriver prof. Büchner - att dessa sorgliga anlag till sinnesförvirring i en synnerlig hög och antagligen högre grad än andra sjukdomsanlag visar benägenhet att fortplanta sig från föräldrar eller far- och morföräldrar på barnen". Doktor Merten säger, att vi såsom säkert kunna anta, att minst en tredjedel av alla fall av sinnessjukdom är att föra på ärftlighetens konto, och att svagsinnet oftare fortplantar sig från modern än från fadern. Ribot anför i sitt stora arbete L'herédité (Ärftligheten) att hospitalsläkaren Esquirol har bevisat att hälften av alla sinnessjukdomar äro ärftva.

Och det nästan demoniska och hemska i all ärftlighet är ju, att sjukdomarna eller anlagen kunna hoppa över en generation för att åter dyka fram i den därpå följande. T.ex. i det så mycket omtalade fallet, då en sinnessjuk far hade flera söner, alla dock friska och även begåvade; de bekläde med erkännande höga värv; men dessa söners barn blevo alla vid 20 år ungefär i högre eller mindre grad vansinniga. Lucas, Aubanel, Thoré m.fl. anför liknande fall, då sinnessjukdom ej nedärvts på barnen, utan på barnbarnen.

Och det är ju gott och väl att de stora vetenskapsmännen vet detta; men måste inte denna kunskap även ut bland den stora allmänheten? Jo, - så länge den står okunnig, blir det häller ingen för-

77 gjord att folk "ej ha rätt sätta barn i världen, då de äro behäftade med sjukdom eller farliga anlag, som kunna gå i arv. Ärftligheten spelar en vida större roll än många tro. Den nya ärftlighetsteorin, som daterar sig från mitten av förra århundradet och utträdde i förbindelse med hela läran om den naturliga utvecklingen, kan måhända ha sina stora brister, men materialet växer och blir rikare och därmed teorin grundad på bredare, tillförlitligare basis. Beträffande våra husdjur iakttagas som bekant ärftlighetslä-

ändring. Vetenskapsmännen må konstatera hur många fall som hälet, statistikens siffror må grina hur hemskt som helst, folket perer sig och har intet sådant ansvar för sina barn, ty folket vet ingenting.

Vems är skulden?

Doktorsvisdomen, vetenskapshögfärden jämte fegheten för att stöta ha kanske ej så liten skuld....Men - vad tjänar det till att tala om skuld? Det hjälper ju inte saken. Låt oss i stället där för fortsätta.

Naturligtvis äro inte alla sjukdomar eller anlag för dem ärftliga i samma höga grad, och statistiken om deras hereditära (ärftliga) fortplantning är nog ännu osäker. Men en hel rad av sjukdomar (eller anlagen därför) finns dock om vilkas ärftlighet det ej finns något tvivel. T.ex. reumatism. Doktorerna Ahomel och Patouillet funno bland 165 fall 81 ärftliga. Vidare skrofler, syfilis och tuberkulos. Pågående tuberkulos hindrar dock ej folk från att gifta sig och föda barn eller att utom äktenskapet skänka världen en ny medborgare med sjukdomsfröet så att säga i blodet....(Här en del som ej hör till ärftlighetskaptlet varför jag hoppar över de)

Ärftlighetens makt är betydligt större på det andliga området än på det kroppsliga. Detta torde mina ärade åhörare redan ha slutit sig till, då jag påminde om att bland alla mänskliga sjukdomar just sinnesrubbing visar starkaste och avgjordaste benägenhet för att gå i arv. Det är ett så fint organ, denna mänskliga hjärna, så mottaglig för intryck och mäktig icke endast att behålla dem utan ock att genom arv fortplanta dem.

Vanor och ovanor, drifter, anlag o.s.v. äro lika överförbara genom arv som känslor och lidelser, temperament och karaktär, intelligens och - böjelser för alla möjliga dygder och laster. Alla ha vi uppmärksammat detta. Darwin berättar, att hans far haft en vän, som dog, efterlämnande hustru och en ett par år gammal son. Många, många år senare såg Darwins far denna sin väns son, han var nu stora kar'n, och strax stod det för den gamle Darwin som om hans gamla vän stigit upp ur graven med alla sina egendomliga manér och vanor.

Girou meddelar om en man, som hade den besynnerliga vanan att då han sov ligga på rygg med högra benet korsat över det vänstra. En hans dotter visade samma vana nästan redan från födelsen och be-

behöll den trots försök gjorts att kurera henne därifrån. När i sådana, om jag så må säga, obetydligheter ärftlighetslagen gör sig gällande, bör en var förstå vilken roll den spelar, då det t.ex. rör våra begär och lidelser. Alla av Er, som äro absolutister och med i någon nykterhetsorden, ha hört om dryckenskapsbegärets ärftlighet. Så räknade dr Dodge bland 379 på ett asyl i staten Newyork befintliga drinkare ej mindre än 180, som hade ärft dryckenskapsbegäret från sina föräldrar. Således nära halva antalet. Dr Morel berättar om en familj i Vogeserna, att farfarsfar var alkoholist och dog av sina excesser; farfadern var likaledes alkoholist och dog i vansinne; fadern var nykter men led av hypokondri; sonen var idiot.

Om jag skulle fråga en drinkare om han vill ha en son, som är drinkare, skulle han säkert svara nej. Han bör då inte heller sätta något barn i världen.

Men föräldrar med dryckenskapsbegär kunna även få barn, som i arv få svag karaktär. Någon statistik från våra fångelser kan man ej få i det hänseendet, men väl från Tyskland. Föräldrarna till fångarna i sachsiska fångelserna voro hemfallna åt dryckesbegär i 10½ procent av alla fall, i Baden i 19 %, i Preussen i 22 %, i Bayern i 34 %, enligt den officiella tyska statistiken.

Även den s.k. brottslingsdriften beror alltså ofta på ärftliga anlag.

I de amerikanska tidningarna stod det den 8 okt. 1879 långa spalter om ett mål, i vilket en viss Elias Philips var huvudpersonen. Det visade sig, att denna Philips tillhörde en familj, i vilken brott var ärftligt. Hans farfar, en notorisk brottsling, såsom det heter, befann sig en tid samtidigt med sina sju söner i fångelse, och se'n ett århundrade kunde man påvisa att i olika generationer det varit brottslingar i familjen.

Eller jag vill anföra den olyckliga familjen Chrétiens förbrytarstamtafla, denna som det sägs ha utgjort grundstammen till eller åtminstone givit impulsen till Emile Zolas bekanta romancel.

Stamfadern Jean Chrétien hade tre barn: Pierre, Thomas och Jean-Baptiste. Den förstnämnde, Pierre, hade en son Jean François, som blev dömd till livstids straffarbete för stöld och mord; den

